

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lutego 2014 roku, złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym pełnomocnik Kancelarii (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej K. M. (1) kwoty 970,41 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 listopada 2013 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w łącznej kwocie 210,00 złotych.

W uzasadnieniu pisma wszczynającego postępowanie wskazywał, iż wierzytelność powstała w wyniku zawarcia w dniu 20 października 2013 roku pomiędzy pozwaną (...) sp. z o.o. (wierzyciel pierwotny) umowy pożyczki na kwotę 650 złotych – za pośrednictwem platformy internetowej (...) W ocenie powoda, pozwana dokonując przelewu kwoty 0,01 złotych na rzecz wierzyciela pierwotnego w sposób dorozumiany wyraziła wolę akceptacji warunków umowy, a zarazem potwierdziła swoje dane osobowe. W dniu 20 października 2013 roku wierzyciel pierwotny wypłacił K. M. (1) środki pieniężne w kwocie 650 złotych. Strona powodowa wskazała, iż z tytułu pożyczki, zgodnie z zawartą umową, pozwana zobowiązana była do zwrotu do dnia 1 listopada 2013 roku kwoty 970,41 złotych. Na powyższą kwotę składała się należność główna w wysokości 650 złotych oraz odsetki i dodatkowe koszty udzielenia pożyczki w wysokości 320,41 złotych.

Umową z dnia 22 stycznia 2014 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonała przelewu wierzytelności z tytułu wyżej wskazanej umowy pożyczki na rzecz Kancelarii (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w K.. Pozwana o powyższej cesji wierzytelności została poinformowana pismem z dnia 22 stycznia 2014 roku. Pomimo pisemnego wezwania pozwanej do dobrowolnego spełnienia świadczenia – z dnia 22 stycznia 2014 roku – K. M. (1) nie zapłaciła powyższej kwoty.

Strona powodowa uzasadniając roszczenie o odsetki od dochodzonej pozwem kwoty od dnia 2 listopada 2013 roku do dnia zapłaty wskazała, iż zgodnie z art.481 k.c. wierzycielowi przysługuje roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych od dnia następnego po dniu umownego terminu spłaty pożyczki.

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy L.w L., w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e (...), przekazał rozpoznanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S., bowiem stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty. Wskazał jednocześnie, iż brak jest podstaw do wydania nakazu zapłaty, ponieważ przytoczone przez stronę powodową okoliczności budzą wątpliwości.

W piśmie z dnia 15 maja 2014 roku - wniesionym do Sądu Rejonowego w S. – strona powodowa wносиła o przeprowadzenie rozprawy również pod jej nieobecność. Do powyższego pisma reprezentujący powoda profesjonalny pełnomocnik załączył potwierdzony za zgodność z oryginałem odpis pełnomocnictwa udzielonego radcy prawnemu M. M. przez działającego w imieniu powoda M. I. oraz wydruk z Krajowego Rejestru Sądowego zawierający informację co do danych powodowej spółki według stanu na dzień 7 maja 2014 roku.

Na rozprawie w dniu 11 września 2014 roku nikt się nie stawił. Pozwana K. M. (1) w toku postępowania nie ustosunkowała się do twierdzeń strony powodowej, w tym nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

W niniejszym postępowaniu powód dochodził wierzytelności, którą według jego twierdzeń nabył w drodze umowy cesji z dnia 22 stycznia 2014 roku zawartej z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Przysługująca wierzycielowi pierwotnemu względem K. M. (2) wierzytelność w kwocie 970,41 złotych miała powstać w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) sp. z o.o. w dniu 20 października 2013 roku umowy pożyczki na kwotę 650 złotych – za pośrednictwem platformy internetowej (...)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c. w zw. z art. 340 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, a nie składał wcześniej wyjaśnień w sprawie pisemnie lub ustnie i nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, sąd wydaje wyrok zaoczny. W przypadku takim przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda dotyczące okoliczności faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości, albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). Twierdzenia pozwu uznaje się za budzące uzasadnione wątpliwości, m.in. w sytuacji, gdy dowody i twierdzenia przedstawione przez powoda są niekompletne, pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu, nie przedstawiają pełnego obrazu rzeczywistości. W takiej sytuacji wydając wyrok sąd nie może oprzeć się wyłącznie na twierdzeniach powoda i należy przeprowadzić postępowanie dowodowe celem wyjaśnienia powstałych wątpliwości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 1972 r. w sprawie III CR 153/72).

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób, przy czym w wypadku pieniędzy w grę wchodzi wydanie gotówki, przelew gotówki, otwarcie kredytu na rachunku bankowym. W procesie o zapłatę należności, opartym na twierdzeniu o przeniesieniu własności przedmiotu pożyczki wskutek zawarcia umowy pożyczki, badanie sądu obejmuje zarówno istnienie, jak i treść stosunku zobowiązaniowego, jaki wiąże strony takiej umowy.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Art. 232 k.p.c. stanowi zaś, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl wskazanych regulacji, to na stronie powodowej spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie, a więc zarówno istnienia i treści stosunku zobowiązaniowego, jak i skutecznego przelewu wierzytelności. Nadto, wskazać należy, iż w sprawach cywilnych sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy czy też do uzupełnienia postępowania dowodowego o dowody, na których istnienie wskazują strony, lecz których nie przedstawiły. Obowiązek dowodzenia spoczywa bowiem na stronach.

Pomimo powoływania się przez stronę powodową na fakt zawarcia w dniu 20 października 2013 roku przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z pozwaną umowy pożyczki, zaakceptowania przez K. M. (2) warunków powyższej umowy – w tym zwrotu kwoty 970,41 zł do dnia 1 listopada 2013 roku, spełnienia zobowiązania przez wierzyciela pierwotnego, zawarcia w dniu 22 stycznia 2014 roku umowy przelewu pomiędzy powodem a wierzycielem pierwotnym – powód nie złożył dowodów potwierdzających wskazane okoliczności. Reprezentujący stronę powodową profesjonalny pełnomocnik, po przekazaniu sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S. ograniczył się do złożenia tylko i wyłącznie pełnomocnictwa procesowego (k.8) i kserokopii wydruku z Krajowego Rejestru Sadowego (k.9 - 10). Na podstawie jedynie twierdzeń strony powodowej, sąd nie mógł ustalić, że K. M. (2) łączyła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowa pożyczki, nie mógł stwierdzić również ewentualnej treści tej umowy, do jakich świadczeń i w jakim rozmiarze pozwana była zobowiązana, ani też, czy ewentualna wierzytelność została nabyta przez powoda. W szczególności strona powodowa nie przedłożyła wskazywanych w pozwie ramowej umowy pożyczki, umowy pożyczki z dnia 20 października 2013 roku o nr ypmbpn, z których miałyby wynikać dochodzona wierzytelność, potwierdzeń dokonanych transakcji pomiędzy pozwaną a wierzycielem pierwotnym, ani dowodów wskazujących na to, iż pierwotny wierzyciel skutecznie zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda, w tym umowy cesji wierzytelności z dnia 22 stycznia 2014 roku. Nadmienić jednocześnie należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku zaniedbania powinności udowodnienia dochodzonych roszczeń.

Z uwagi na fakt, iż pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie żądała przeprowadzenia rozprawy podczas swojej nieobecności, ani nie złożyła żadnych wyjaśnień w sprawie Sąd na rozprawie w dniu 11 września 2014 roku wydał wyrok zaoczny.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanej wobec strony powodowej i jego wysokości, jak i skuteczności cesji wierzytelności na rzecz powoda, na podstawie przywołanego już wyżej przepisu z art. 6 k.c., orzeczono jak w wyroku.